

# РЕШЕНИЕ

№ 1661

гр. София, 14.03.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав**, в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ванина Колева**

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **803** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ и чл. 74, ал. 2 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).  
Образувано е по искова молба, предявена от Б. Г. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Разсадника-К., блок 65, вх. А, ет. 12, ап. 41, срещу Министерството на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица], уточнена с молба от 08.03.2021г., с правно основание чл. 74, ал. 2 от ЗЗДискр, за следните искиви претенции:

С исковата молба се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 27 554,27лв. пропуснати ползи, ведно със законната лихва от 18.09.2019г. - за времето, през което е бил в неплатен отпуск и не е получавал трудово възнаграждение за периода от 28.11.2006г. до 30.11.2008г., когато е бил командирован на мироопазваща мисия в К.. Претендират се и 800лв., ведно със законната лихва от 18.09.2019г.- имуществени вреди, претърпени загуби – равностойността на униформено облекло, което не е било предоставено за срока на участие в международната мисия в К. от 28.06.2006г. до 09.01.2009г. и неимуществени вреди в размер на 3000лв., ведно със законната лихва от 18.09.2019г., изразяващи се в професионално и житейско неудовлетворение, чувство на срам и ошетеност, подронен авторитет пред колеги от международни полицейски мисии, накърнено човешко достойнство и граждански права, психически стрес и безпокойство, претърпени в периода от 28.06.2006г. до 09.01.2009г. Претендираните вреди произтичат от осъществена от министъра на вътрешните работи спрямо него пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2, и чл.

б от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДиск) за периода, установена с Решение №18 6/07.05.2017г. на Комисията за защита от дискриминация, потвърдено с Решение № 5989/24.10.2017г. по адм.д. № 8167/2017 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 12411 от 18.09.2019г., по адм.д. № 725/2018г. на ВАС.

Иска се ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца и направените по делото разноски, включително и адвокатско възнаграждение за процесуалния представител.

Исковите претенции на Б. Г. К. срещу Министерство на вътрешните работи се основават на твърдението, че като държавен служител от Министерство на вътрешните работи, за периода от 28.11.2006 г. до 30.11.2008 г. ищецът е командирован за участие като полицейски наблюдател в Мисията на ООН в К. /UNIMIK/, като със заповед на Министъра на вътрешните работи рег. № К-2676 от 20.11.2006 г. е назначен на същата длъжност в рамките на притежаваната категория по щат "Мисии на международни организации" при НС "Полиция" - МВР, разрешен му е неплатен отпуск, считано от датата на заминаване. От 09.01.2009 г. е преназначен на длъжност разузнавач IV-та степен в група „Експерти“ в VI РУ към СДВР.

Твърди се, че министърът на вътрешните работи, вследствие на осъществена пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от ЗЗДискр., установена с влязло в сила Решение № 186/ 07.06.2017г. по пр. № 84/ 2009г. на КЗД, поправено с Решение № 203/ 30.06.2017г. на КЗД, в качеството си на орган по назначаване, е осъществил спрямо ищеца по-неблагоприятно третиране в сравнение с държавните служители на същото ведомство на работа в Република България чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер е причинил на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в професионално и житейско неудовлетворение, чувство на срам и ощетеност, подронен авторитет пред колегите от международната полицейска мисия, накърнено човешко достойнство и граждански права, психически стрес и безпокойство в размер на 3000 лв.

Твърди се, че министърът на вътрешните работи, е причинил на ищеца и имуществени вреди - преки загуби - 800 лв. произтичащи от осъществена пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от ЗЗДискр., който в качеството си на орган по назначаване е осъществил спрямо ищеца по-неблагоприятно третиране в сравнение с държавните служители на същото ведомство на работа в Република България. В тази връзка се сочи, че за 2007 г. и 2008 г. ищецът не е осигуряван с вещеве доволствие или парична равностойност в структурите на МВР. Размерът на вещевото оборудване съгласно чл. 204, ал.2 от ЗМВР /в редакцията му за процесния период/ на държавните служители в МВР се осигурява работно и униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение, а на неносещите униформа – левовата равностойност на униформеното облекло. Съгласно чл. 204, ал. 6 от ЗМВР /в редакцията му за процесния период/ условията и редът се определят ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи. Като въпреки издадените заповеди – МЗ № Из-829/10.05.2007г. /изменена и допълнена със заповед МЗ № Из-579/08.04.2008г. на Министъра на вътрешните работи, за периода на участието на ищецът в международната мисия в К., не е била осигурена левовата равностойност за униформено облекло като вещеве доволствие, в размер на общо 800 лв., спрямо Справка с рег. № ВО 6337/11.11.2010г.

Министърът на вътрешните работи е причинил на ищеца и имуществени вреди - пропуснати ползи, произтичащи от осъществена пряка дискриминация по смисъла на

чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от ЗЗДискр, който в качеството си на орган по назначаване е осъществил спрямо ищеца по-неблагоприятно третиране в сравнение с държавните служители на същото ведомство на работа в Република България чрез лишаване от заплащане на дължимото му трудово възнаграждение в размер на 27 554, 27 лв. – дължими за периода на командироване в мисията на ООН в К. /от 28.11.2006г. до 30.11.2008г./.

С тези именно съображения са обосновани исковите претенции на ищеца за претърпени имуществени и неимуществени вреди, пряка последица от дискриминацията в общ размер на 31 354, 27 лв., ведно със законната лихва от началото на незаконосъобразните действия до окончателното изплащане на посочените суми.

Ответникът, Министерството на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител счита предявените от ищеца искиви претенции за недопустими, неоснователни и недоказани като оспорва същите както по основание така и по размер. Подробни съображения излага в отговора на исковата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказана по размер и основание искова претенция.

Административен съд – [населено място], в настоящия състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на предявените искове, прие за установено следното:

В случая се касае за искове с правно основание чл. 74, ал. 2 от ЗЗДискр., като в контекста на действащата нормативна уредба, приложението на чл. 74 от ЗЗДискр. е обусловено от приключило административно производство по реда на Раздел I, Глава IV от ЗЗДискр. пред компетентен административен орган а именно Комисията за защита от дискриминация /КЗД/. В рамките на същото производство, с влязъл в сила административен акт по чл. 65 е установен правопораждащият правото на обезщетение акт на дискриминация, тоест задължителна процесуална предпоставка за допустимостта на този иск е наличието на приключило пред Комисията за защита от дискриминация административно производство по Раздел I, Глава IV от ЗЗДискр. Съгласно чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр., в случаите, когато вредите са причинени от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани /ЗОДОВ/. В тази хипотеза компетентните административни съдилища взимат под внимание съществуването на вреди в причинно-следствена връзка с установен от КЗД, като специализиран административен орган, акт на дискриминация. По аргумент от чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ, исковите по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се разглеждат по реда, установен в АПК. В същият смисъл е предписанието на чл. 203 АПК, според който исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на глава XI "Производства за обезщетения" от АПК.

Отговорността на държавата по чл. 1 ЗОДОВ е безвиновна, обективна отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от чужди незаконни действия или бездействия при и по повод изпълнение на административна дейност, поради което чл. 7, ал. 1 от ЗОДОВ указва, че искът за обезщетение се предявява срещу органите по

чл. 1, ал. 1, от чийто незаконни актове, действия и бездействия са причинени вредите. Съгласно чл. 205 АПК пък е посочено, че искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Следователно, пасивно легитимиран ответник по исковете за обезщетение е юридическото лице, с което съответното длъжностно лице - пряк причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. В този смисъл е и т. 6 от ТР № 3/2004 г. на ВКС по т. гр д. № 3/2004 г., ОСГК. В настоящия случай такова юридическо лице е Министерството на вътрешните работи, съгласно чл. 2, ал. 2 от Закона за министерството на вътрешните работи, като исковете за обезщетение срещу това юридическо лице, са насочени срещу надлежния ответник, притежаващ самостоятелна правосубектност.

При така изложените съображения настоящият състав на съда намира, че исковите претенции са процесуално ДОПУСТИМИ, като предявени от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения, че е претърпял имуществени и неимуществени вреди, вследствие на допуснати по отношение на него дискриминационни действия по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. Разглеждайки по същество исковите претенции, съдът заключи, че същите са ОСНОВАТЕЛНИ.

Като събра и обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

Съдът приема за безспорно установено от приложените доказателства по делото, че ищецът Б. Г. К., като държавен служител от Министерството на вътрешните работи, за периода 28.11.2006г. до 30.11.2008г. е командирован за участие като полицейски наблюдател в Мисията на ООН в К. /UNMIK/, като със заповед на Министъра на вътрешните работи рег. № К-2676 от 20.11.2006 г. е назначен на същата длъжност в рамките на притежаваната категория по щат "Мисии на международни организации" при НС "Полиция" - МВР, му е разрешен неплатен отпуск, считано от датата на заминаване. От 09.01.2009 г. е преназначен на длъжност разузнавач IV-та степен в група „Експерти“ в VI РУ към СДВР.

С решение № 186/07.06.2017 г. на Комисия за защита от дискриминация е УСТАНОВЕНО, че жалбоподателят Б. Г. К. по време на участие в мисия на ООН в К. UNMIK, в качеството на държавен служител на Министерството на вътрешните работи в процесния период е третиран по-неблагоприятно от Министъра на вътрешните работи в качеството на орган по назначаване в сравнение с държавните служители на същото ведомство, чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер, което представлява пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. по признак "обществено положение" и нарушение на чл. 6 от ЗЗДискр.

Комисията за защита от дискриминация се е произнесла с решение № 203/30.06.2017 г. относно поправка за допуснатата явна фактическа грешка в Решение № 186/07.06.2017 г. Решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Решение № 186/2017 г. по преписка № 84/2009 г. на Комисията за защита от дискриминация е обжалвано от Министъра на вътрешните работи пред Административен съд София - град. С решение № 5989/24.10.2017 г. постановено по адм. дело № 8167/2017 г. по описа на Административен съд София-град е отхвърлена жалбата на министъра на вътрешните работи против решение № 186/07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. на Комисията за защита от дискриминация.

Решение № 5989/24.10.2017 г. постановено по адм. дело № 8167/2017 г. по описа на Административен съд София-град е обжалвано от Министъра на вътрешните работи пред Върховен административен съд. С решение № 12411/18.09.2019 г. по адм. дело № 725/2018 г. на Върховен административен съд е оставено в сила решение № 5989/24.10.2017 г. постановено по адм. дело № 8167/2017 г. по описа на Административен съд София-град.

Приобщени към доказателствения материал по делото са представените писмени доказателства с исковата молба и тези с отговора на исковата молба.

Приети са допълнително представен писмени доказателства от страна на ответника Акт за сдаване на длъжност от 07.02.2014г. и Заповед № К-1049/30.01.2014г., Заповед № Из-829/10.05.2007г. и Заповед относно изменение и допълнение на Заповед № Из-829/10.05.2007г. на министъра на вътрешните работи.

Прието е като доказателство по делото писмо от 17.05.2021г. от НОИ с информация, че на Б. К. е отпусната пенсия от 07.02.2014г. за осигурителен стаж и възраст, писма от МВР СДВР във вр. с указания на съда за представяне на информация относно размера на възнагражденията на ищеца.

От страна на ответника са представени Заповед рег. № Из-1233/09.07.2007г. на министъра на вътрешните работи за обявяване на таблица за заплатите за категория, за длъжност и за лична временна добавка към основната заплата на държавните служители в МВР; и Заповед рег. № Из-1353/29.08.2006г. на министъра на вътрешните работи за обявяване на таблица на заплатите за категория, за длъжност и за лична временна добавка към основната заплата на държавните служители в МВР.

С оглед доказване на твърденията в исковата молба относно размера на претърпените имуществени вреди и изчисляването на законната лихва, в хода на съдебното производство е допуснато извършването на съдебно-счетоводна експертиза и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, чиито заключения са приети без възражения от страните.

Според заключението на вещото лице размерът на трудовото възнаграждение, което ищецът би получил през периода от 28.11.2006 г. до 09.01.2009 г. за заеманата от него длъжност в МВР, ако през този период той не беше ползвал неплатен отпуск възлиза на 27 554,27 лв

Сумата за вещеве доволствие, което ищецът би получил през периода от 28.11.2006 г. до 09.01.2009 г. за заеманата от него длъжност в МВР, ако през този период той бе получил полагащата му се левова равностойност за униформено облекло като вещеве доволствие, възлиза на 800 лева.

Дължимите лихви върху неполучените суми за трудово възнаграждение за периода от влизане в сила на Решението на ВАС /18.09.2019 г./ до датата на подаване на исковата молба възлизат на 3 816,24 лв.

Дължимите лихви за неосигуреното вещеве доволствие за периода от влизане в сила на Решението на ВАС /18.09.2019 г./ до датата на подаване на исковата молба възлизат общо на 1 046,67 лв.

С оглед установяване на твърденията в исковата молба, в това число и относно претърпените от ищеца имуществени и неимуществени вреди, по делото са разпитани в качеството на свидетели Н. Л. Л. и О. Г. Г., чиито показания подкрепят твърденията в исковата молба факти и обстоятелства.

Свидетелят Н. Л. Л. познава ищеца от повече от 30 години, същевременно е колега на ищеца, с когото са заминали заедно в К. и въпреки, че не са били в един и същи град

са поддържали контакт. В началото на мисията били в добро физическо и психическо състояние, но към края на мисията групата им от 11 човека се почувствали унижени. Всички включително и ищецът били превъзбудени и с чувство, че са унижени от МВР, поради взетите от тях решения. След завръщането от мисията продължили да поддържат връзка. Свидетелят се пенсионира през 2010г., а ищецът през 2014г., като след изчисляване на пенсията ищецът изпаднал в психическа дупка и не бил човекът, когото свидетелят познавал. Причина за това бил фактът, че пенсията му щяла да бъде с 200-300 лв. по-малко отколкото на хора, които са служили само в България и не са ходили на мисия. Впоследствие след 2017г. нещата са се поуспоили и пенсиите са придобили нормален вид с преизчисляване и коефициент, но горчивината от случилото се и до ден днешен е повлияло върху психиката на Б. Г. К..

Свидетелят посочва, че България е била единствената страна от 64 участници под егидата на ООН, чийто командировани служители на МВР, не получавали заплати в България. Преди да заминат на мисията, служителите на МВР получили обещание от тогавашния министър, че ще оправи финансовия им статут. Едва след завеждане на дело пред КЗД, следващите служители започнали да получават и заплата и средства за живот в рамките на мисията. Свидетелят твърди, че преди да заминат на мисията не са знаели какво възнаграждение ще получават. По инструкция са били задължени да пускат рапорти и молби за неплатен отпуск за времето на мисията.

Свидетелят споделя, че са се чувствали огорчени, че не получават трудовото си възнаграждение в България. В мисията са влизали в контакт с участници от всички нации и в разговори се чувствали унижени и недооценени. Всички са знаели, че само в България не се плащат трудовите възнаграждения за периода на мисията. Това чувство на недооцененост се е засилило след пенсиониране. Потиснати са били и от факта, че те са изпратени да защитават интересите на страната и да я представят пред света, а не им се заплащало.

Свидетелят О. Г. Г. познава ишеца от 1985г. като са били колеги в 06 РПУ. Работели са заедно до 1990г., когато ищецът започнал работа в СДВР, като заминал след това на мисия до 2009г. Когато се върнал е назначен като експерт, а свидетелят му е бил началник и служебните им контакти продължили до пенсионирането на ишеца през 2014г. Свидетелят посочва, че след като се върнал от мисията в работата К. бил нервен и спривав в контактите с колегите. Впоследствие след разговори свидетелят стигнал до извод, че след мисията е имало моменти в работата му, които са дали оттенък за отношенията му с колегите. Поради неплащането на възнаграждение и считане на времето по време на мисията за неплатен отпуск при пенсиониране щели да бъдат на различни нива, което му създавало дискомфорт.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав на Административен съд – [населено място], намира следното от правна страна: Предявените иски са по чл. 74, ал. 2 от ЗЗДискр., във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно осъдителни иски за заплащане на обезщетение по реда на чл. 203 и сл. от АПК за претърпени имуществени и неимуществени вреди в резултат на извършените спрямо ишеца дискриминационни актове и действия от държавни органи и/или длъжностни лица при и по повод осъществяване на административна дейност.

В настоящия процес се касае за субективно и обективно съединени иски

претенции за заплащане на обезщетение за вреди срещу ответника Министерство на вътрешните работи – юридическото лице, представлявано от министъра на вътрешните работи, от страна на който по признак "обществено положение" в резултат на по-неблагоприятното му третиране по време на участието му в мисия на ООН в К. в сравнение с държавните служители на същото ведомство, чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер, е осъществена пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. по признак "обществено положение" и нарушение на чл. 6 от ЗЗДискр.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, във връзка с чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр., в процесния случай включва в кумулативна даденост: 1. Влязло в сила решение на КЗД, с което е установено извършването на дискриминация, изразяваща се в дискриминационен акт, действие или бездействие на държавен орган или длъжностно лице - нарушител и засегнатото лице; 2. Наличието на претърпяна имуществена или неимуществена вреда; 3. Вредата да е пряка и непосредствена последица от дискриминацията. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

Правната уредба за участие на държавни служители на МВР в мисии извън територията на страната в периода 2006 г. до 2008 г. и непосредствено след това се съдържа в чл. 212, ал. 1, т. 7 от Закона за МВР (ЗМВР, отм.). Съгласно посочената разпоредба в приложимата редакция, държавните служители имат право на неплатен отпуск за времето на участие в мисии на международни организации, като за срока на изпълнение на длъжността в международната организация, на служителя се разрешава ползването на този вид отпуск. Такъв е ползвал и ищецът при участието му в мисия на ООН в К. и за времето на участие в тази мисия от страна на МВР не му е изплащано възнаграждение. Съответно съгласно действащото законодателство към онзи момент, министърът в рамките на своите правомощия е определил установения ред за участие на българските полицейски наблюдатели изпращани за участие в мисии на международни организации в Инструкция № Із-971/30.06.2006 г., отменена с Инструкция за подбора, подготовката и преминаване на служба на служители от МВР, изпращани за участие в мисии на международни организации, утвърдена със заповед рег. № МЗ-11/05.06.2007 г. Последната е прогласена за нищожна с решение № 14946/08.12.2009 г. по адм. д. № 5837/2009 г. на ВАС, обн. В ДВ бр. 57/27.07.2010 г. В чл. 5 на Инструкция № Із-971/30.06.2006 г., съответно в чл. 7 от Инструкция № МЗ-11/05.06.2007 г. са изброени изискванията, на които следва да отговарят кандидатите за участие в мисии на международни организации, като според ал. 2 на двете норми, към кандидатите могат да се предявяват и допълнителни изисквания, съобразно постигнатите международни договорености и споразумения.

Ищецът е бил през процесния период държавен служител в МВР, като това му качество не се променя за периода на участие в мисията. Служебното му правоотношение се запазва и след приключване на мисията той е назначен на съответната на длъжността и професионалния му опит длъжност. Ето защо,

като участник в мисия на ООН в К. ищецът и държавните служители на МВР, изпълняващи служебните си задължения на територията на Република България, имат едно и също качество на държавни служители на посоченото ведомство с произтичащите от това право на възнаграждение, осигуровки в пълен размер и вещеве доволствие. За процесния период са издадени две заповеди относно осигуряването на вещеве доволствие: МЗ № Из-829/10.05.2007 г. и МЗ № Из-579/08.04.2008 г. на министъра на вътрешните работи. Заповедите регламентират, че държавните служители и работещите по трудово правоотношение получават униформено облекло или левовата равностойност в определените размери. В периода на участие в мисията от 28.11.2006 г. до 09.01.2009 г., вещеве

доволствие на ищеца не е изплащано, същото е било за сметка на изпратените на международна мисия служители, тоест за негово сметка. За времето на участие в международна мисия ищецът, като полицейски наблюдател (държавен служител на МВР) не е получавал и възнаграждение за извършената дейност, а изплатените му осигурителни вноски за пенсия са били в намален размер.

Съдът намира, че е налице несъответствие с гарантираното от Конституцията в чл. 48, ал. 5 право на заплащане, съответстващо на извършената работа, във вр. с лишаването на служителите на МВР от заплащане на възнаграждение по време на командироването им в мисии на международни организации, извършвайки дейност, имаща характеристиката на държавна служба в МВР на РБ.

Принципите, задачите, дейностите, устройството и управлението на МВР и статутът на служителите в него се уреждат от ЗМВР и Правилника за прилагането му (ППЗМВР). Основни принципи на дейността в чл. 4, ал. 1 и ал. 3 на ЗМВР са издигнати спазването в дейността на Конституцията, законите и международните договори, по които Република България е страна. Сред основните задачи на МВР е включено и международното сътрудничество (чл. 6 ЗМВР), като за изпълнението му ЗМВР предвижда в чл. 7 сред основните дейности осъществяването на сътрудничество с други държавни и международни органи и организации. Съгласно чл. 191, ал. 1, т. 8 на ЗМВР (в редакцията за процесния период), "Държавният служител може да бъде назначаван без конкурс на друга длъжност в рамките на притежаваната категория..." при "участие в мисии на международни организации". Действащата в процесния период норма на чл. 153 от ППЗМВР предвижда министърът "в рамките на числения състав на МВР" да "утвърждава щатове за участие в международни мисии или в международни организации въз основа на договори, по които Република България е страна" (редакция обн. ДВ. бр. 47/2006 г.). Сътрудничеството на МВР с други държавни и международни органи и организации се регламентира както от националното законодателство, така и от различни международни договори. Горепосочената дейност на МВР, която е част от законово определените основни дейности на министерството способства за участието на Република България във военни и мироопазващи мисии или операции на ООН, ЕС и НАТО, като една от важните форми, чрез които страната ни реализира националната си политика за сигурност и това изрично е отбелязано и в Концепцията за участие на



Република България с военни контингенти в операции зад граница, приета с Решение на Народното събрание (ДВ бр. 31/2005 г). С оглед така установените обстоятелства е очевидно, че извършваната дейност от служителите на МВР, доколкото е в изпълнение на задължения на държавата по договори с международни организации и независимо от всичките особености свързани с промяната на правния статут на служителя, мястото на изпълнение и характера на работата има характер на държавна служба в МВР на Република България.

Въз основа на писмени и гласни доказателства по делото настоящия съдебен състав, прие за установено, че очертания по-горе фактически състав на отговорността по чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е налице, респ. исковите са доказани по своето основание.

В конкретния случай първият елемент от посочения фактически състав действително е налице. С решение №186/07.06.2017г. на Комисия за защита от дискриминация е установено, че Б. Г. К. по време на участие в мисия на ООВ в К. UNMIK, в качеството на държавен служител на Министерството на вътрешните работи в процесния период е третиран по-неблагоприятно от министъра на вътрешните работи, в качеството на орган по назначаване, в сравнение с държавните служители на същото ведомство, чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер, което представлява пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. по признак „обществено положение“ и нарушение на чл.6 от ЗЗДискр. В мотивите на решението е посочено от Комисията за защита от дискриминация, че разпоредбата на чл.212, ал.1 т7 от ЗМВР в редакцията до изменението му през 2010г. и подзаконовите нормативни актове МЗ № Из-829/10.05.2007г. и МЗ № Из-579/08.04.2008г. на министъра на вътрешните работи поставят държавните служители в по-неблагоприятно положение по признак „обществено положение“ спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в международни мисии по отношение на плащането, осигуряването и вещевото доволствие. Комисията е посочила, че в случая става въпрос за ненавременни или неправилни действия от страна на правно задължения субект – министъра на вътрешните работи, докато към момента на постановяване на решението са извършени промени в законодателството, с което това неблагоприятно третиране е преустановено, като за времето на участие в мисия държавните служители в МВР получават месечно възнаграждение, допълнително възнаграждение, униформено облекло и отличителни знаци.

Съгласно чл.4, ал.2 ЗЗДискр, пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Разпоредбата на §1, т. 7 ДР на ЗЗДискр. (изм. - ДВ, бр. 105 от 2016 г.) определя, че "неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

Предвид посочените по-горе мотиви на решението на КЗД, е установено

по-неблагоприятно третиране, представляващо пряка дискриминация, т.е. в случая е налице произнасяне на Комисията за защита от дискриминация за установено нарушение на разпоредбите на ЗЗДискр. с влязъл в сила акт по чл. 65 на ЗЗДискр. с който е установен правопораждащия претендираното правно обезщетение акт на дискриминация.

Налице е и вторият елемент от фактическия състав за реализиране на отговорността, а именно настъпили имуществени и/или неимуществени вреди за ищеца. Имуществените вреди представляват претърпяна загуба и/или пропуснатата полза. За да е налице претърпяна загуба е необходимо нещо да съществува в патримониума на ищеца и в резултат на незаконосъобразен акт, действие или бездействие, в случая на дискриминационен акт, действие и бездействие, да се е стигнало до неговата липса, погиване, увреждане, т. е. до намаляване на имущественото състояние, до обедняване с нещо. От друга страна пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото би се намирало, в случай че незаконосъобразният акт или действие, респ. бездействие, в случая дискриминационен акт не бе рефлектирал върху него, съпоставено с имуществото към момента на увреждането. Само ако бъде доказано, че единствено по причина на въздействие върху имуществото от страна на незаконосъобразния акт или действие, респ. бездействие, в случая дискриминационен акт то е могло да бъде увеличено, претенцията може да се приеме за основателна. Законодателят не е дефинирал легално понятието "неимуществени вреди", но в съдебната практика и в теорията се приема, че в понятието се включват претърпените болки и страдания, които представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време.

От събраните писмени и гласни доказателства по делото се установява, че за ищеца са настъпили имуществени вреди за периода от 28.11.2006 г. до 09.01.2009 г., под формата на пропуснати ползи - от неизплатените трудови възнаграждения за периода на командироване, когато ищецът е бил в неплатен отпуск, от заплащането на които е бил лишен, както и под формата на претърпени загуби – за осигуряване на вещевото доволствие, от осигуряването на което ищецът е бил лишен. В тази насока е необходимо да се посочи, че съгласно Заповед № К-2778/12.12.2006 г. на министъра на вътрешните работи вещевото доволствие е за сметка на полицейските наблюдатели - участници в международни мироопазващи мисии и в този смисъл същото е било поето изцяло за сметка на ищеца. Настъпването на неимуществени вреди се доказва по несъмнен начин от показанията на разпитаните по делото свидетели, като показанията на двамата свидетели се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели. Същите са дадени добросъвестно, логични са, непротиворечиви и последователни, кореспондират със събраните по делото писмени доказателства.

От показанията на двамата свидетели се установява, че е налице промяна в поведението на ищеца в емоционален и психологически аспект. От събраните гласни доказателства е установено, че Б. Г. К. е претърпял в процесния

период трайно негативно засягане на психиката си, претърпял житейско и професионално неудовлетворение, чувство за срам и ощетеност, подронен авторитет пред колегите от международната мисия. Конкретните негативни преживявания на ищеца, /подробно изложени по-горе/, са с такъв интензитет и продължителност, че несъмнено следва да бъдат квалифицирани като неимуществени вреди и съответно да бъде определен справедливия размер за тяхното обезщетяване.

Съдът приема, че е налице и третият елемент от фактическия състав на търсената отговорност по чл. 74, ал. 2 ЗЗДискр вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – пряка причинно-следствена връзка между осъществената дискриминация по отношение на ищеца и причинените му имуществени и неимуществени вреди. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. Причинната връзка трябва да бъде доказана във всеки конкретен случай. В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява по категоричен начин, че ищецът е претърпял описаните имуществени вреди - неосигурено вещеве доволствие и неизплатени трудови възнаграждения за процесния период и неимуществени вреди, изразяващи се в описаните по-горе негативни преживявания, в резултат на дискриминационните актове и действия на министъра на вътрешните работи, изразяващи се в лишаване от заплащане на възнаграждение и вещеве доволствие, което представлява пряка дискриминация по признак "обществено положение" по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. и нарушение на чл. 6 от ЗЗДискр. Вредите, които са причинени на ищеца са по повод и във връзка с дискриминационните актове и действия на министъра на вътрешните работи. Съдът приема, че е налице пряка и непосредствена причинна връзка между дискриминационните актове и действия и настъпилите вреди.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства по делото, както и въз основа на експертното заключение на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза, съдът приема, че исковете са доказани и по своя размер.

Приетите изводи на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза би следвало да се зачетат по отношение на размера на претърпените имуществени вреди от страна на ищеца. Съдът напълно кредитира като компетентно и обективно изготвена експертизата, като тя е съответстваща и прегледана в съвкупност с всички гласни и писмени доказателства. Съдът приема категоричното заключение на вещото лице, че размерът на трудовото възнаграждение, което би получил ищецът през периода, в който е бил командирован на мисията в К. от 28.11.2006г. до 09.01.2009г., за заеманата от него длъжност в МВР, ако през този период не беше ползвал неплатен отпуск възлиза на 27 554,27 лв. Сумата за вещеве доволствие, което ищецът би получил през периода от 28.11.2006г. до 09.01.2009г. за заеманата от него длъжност в МВР, ако през този период той бе получил полагащата му се легова равностойност за униформено облекло като вещеве доволствие, възлиза на 800 лева.

Следователно обезщетението за имуществените вреди- пропуснати ползи, следва да бъде присъдено на ищеца в размер на 27 554,27 лв., а

обезщетението за имуществени вреди- претърпени загуби, следва да бъде изплатено в размер на 800 лв.

По отношение на размера на исковата претенция за претърпени неимуществени вреди е необходимо да се посочи, следното:

Обезщетението за неимуществени вреди има компенсаторна функция – да обезщети причинените вреди в техен паричен еквивалент. Законът свързва обезщетяването за претърпана имуществена вреда с критерия справедливост. Съгласно нормата на чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, което понятие не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се имат предвид при определяне размера на обезщетението.

За да се прецени еквивалентния размер на обезщетението за неимуществените вреди, понесени от ищците, следва да се съобрази интензитета на емоционалните болки и страдания, които те са претърпели и продължителността им във времето.

При това положение, съдът приема, че в случая справедливият размер на обезщетението за неимуществените вреди, което следва да бъде присъдено на ищеца е в претендирания размер от 3 000 лв.

Крайният извод, който се налага е, че предявените искове за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца имуществени и неимуществени вреди са основателни и следва да бъдат уважени.в същия смисъл е формирана практика на ВАС (Решение № 7096/ 11.06.2021г. по адм.д. № 894/2021г. по описа на ВАС) по аналогичен случай за обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в следствие на дискриминация, установена със същото Решение № 186/07.06.2017г. на КЗД.

Съдът приема за основателна положение претенцията на ищеца за начисляване на законна лихва върху посочените суми, която започва да тече от 18.09.2019г., момента на влизане в сила на Решение № 186/07.06.2017 г. на Комисията за защита от дискриминация, с което е установено дискриминационното третиране спрямо ищеца, до окончателното изплащане на посочените суми. В този смисъл е Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК, според което обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. От така определените моменти на изискуемост се дължи мораторна лихва.

При този изход на спора на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ищеца ще следва да бъдат присъдени сторените в настоящото производство разноски в размер на 2 530 лв. – заплатените държавна такса за образуване на съдебно производство в размер на 30 лв., възнаграждение за вещо лице в размер на 600 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лв., като този размер съдът определя, като се съобразява с възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и на основание чл.8, ал.1 т.4 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и действителната фактическа и правна сложност на спора, която не е минимална и броя на опровержените открити съдебни заседания.

По изложените съображения и на основание чл. 203 и сл. от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ Административен Съд С. –град, I отделение, 65-и състав,

**РЕШИ:**

**ОСЪЖДА** Министерството на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] да заплати на Б. Г. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Разсадника-К.“, блок 65, вх. А, ет. 12, ап. 41:

обезщетение за имуществени вреди под формата на претърпени загуби, в размер на сумата от 800 /осемстотин/ лева, представляваща неосигурено вещеве доволствие, за периода от 28.11.2006г. до 09.01.2009 г., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 18.09.2019 г., до окончателното ѝ изплащане,

обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, в размер на сумата от 27 554,27 /двадесет и седем хиляди петстотин петдесет и четири лева и двадесет и седем стотинки/ лева, представляваща неизплатените трудови възнаграждения, за периода от 28.11.2006г. до 09.01.2009 г., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 18.09.2019 г., до окончателното ѝ изплащане, както и

обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата от 3000 /три хиляди/ лева, изразяващи се в морални болки и страдания, професионално и житейско неудовлетворение, чувство на срам и ощетеност, подронен авторитет пред колегите от международната полицейска мисия, накърнено човешко достойнство и граждански права, психически стрес и безпокойство, за периода от 28.11.2006г. до 09.01.2009 г., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 18.09.2019 г., до окончателното ѝ изплащане;

претърпени вследствие на по-неблагоприятно третиране на ищеца, в качеството на държавен служител на Министерството на вътрешните работи по време на участие на мисия на ООН в К. от Министъра на вътрешните работи в качеството на орган по назначаване, в сравнение с държавните служители на същото ведомство, чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски в намален размер, представляващо пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от Закона за защита от дискриминация по признак "обществено положение" и нарушение на чл. 6 от ЗЗДискр., които обстоятелства са установени с влязло в сила Решение № 186/07.05.2017 г. на Комисията за защита от дискриминация.

**ОСЪЖДА** Министерството на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] да заплати на Б. Г. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Разсадника-К.“, блок 65, вх. А, ет. 12, ап. 41, разноски по делото в размер на 2 530 лв. /две хиляди петстотин и тридесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването на страните за постановяването му.

СЪДИЯ:

